

Δόθηκε στους μαθητές η άσκηση: Ανατρέξτε στις σελίδες των σημερινών εφημερίδων και ξαναγράψτε το διήγημα «Ζητείται Ελπίς» του Α. Σαμαράκη, μεταφέροντας το χρόνο της ιστορίας στο σήμερα (2014). Υπεύθυνη καθηγήτρια Σοφία Ζιώγα.

Εργασία του μαθητή Παπαδόπουλου Δημήτριου-Νικόλαου του Γ'3 στην Ν. Λογοτεχνία της Γ' Γυμνασίου.

Όταν μπήκε στο καφενείο, κείνο το απόγευμα, ήτανε νωρίς ακόμα. Κάθισε σ' ένα τραπέζι, πίσω από το μεγάλο τζάμι που έβλεπε στη λεωφόρο.

Παράγγειλε ένα Fredo Espresso. Σε άλλα τραπέζια, παίζανε στο ίντερνετ ή συζητούσανε. Ήρθε ο Fredo. Άναψε στριφτό τσιγάρο, ήπια δυο γουλιές, κι άνοιξε την απογευματινή εφημερίδα. Καινούριες μάχες είχαν αρχίσει στην Συρία. «Εκατοντάδες θύματα», ήταν ο τίτλος. «Στημένα παιχνίδια και στην Ελλάδα». «Λιθοβολισμός ανδρών στην Συρία», ήταν ο τίτλος μιας άλλης είδησης. Ύστερα διάβασε άλλα πράγματα: απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, έλλειμμα στα ταμεία, μια απαγωγή, ένας βιασμός, δυο δολοφονίες, τρεις αυτοκτονίες. Οι δυο, για οικονομικούς λόγους. Ένας νέος και ένας ηλικιωμένος. Ο πρώτος έκοψε τις φλέβες του, ο δεύτερος κρεμάστηκε. Αλλού είδε κριτική για ταινίες, έπειτα κάτι για τη μόδα, τέλος την «Κοσμική Κίνηση»: «Χθες επίδειξη μόδας του Βασίλη Κωστέτσου, στην οποία παραβρέθηκαν πολλοί διάσημοι Έλληνες όπως η Ζέτα Μακρυπούλια, η Βίκυ Καγιά και ο Λάκης Γαβαλάς.» Άναψε κι άλλο τσιγάρο. Έριξε μια ματιά στις «Μικρές Αγγελίες»: ΠΩΛΕΙΤΑΙ νεόδμητος μονοκατοικία, κατασκευή άριστη, εκ 5 δωματίων, χολ, κουζίνας, λουτρού πλήρους, W. C.» «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ διαμέρισμα, στον 3ο όροφο, ευάερο, ευήλιον...» «ΖΗΤΕΙΤΑΙ σερβιτόρος...» Σκέψεις γυρίζανε στο νου του. Ο επόμενος πόλεμος πάνω στην γη θα είναι ένας πυρηνικός όλεθρος. Συρία, Ιράν Ουκρανία, Τουρκία αναβρασμός παντού. Πέρασε το χέρι του στα μαλλιά του. Σκούπισε τον ιδρώτα στο μέτωπό του? είχε ιδρώσει, κι όμως δεν έκανε ζέστη. Οι μάχες, τα ναρκωτικά, οι αυτοκτονίες για οικονομικούς λόγους, η «Κοσμική Κίνηση»... Το πανόραμα της ζωής! Παρά τις θυσίες που έγιναν στο παρελθόν η ζωή μας γίνεται ολοένα και δυσκολότερη. Εξαιτίας όχι ενός πολέμου με όπλα και σφαίρες αλλά ενός πολέμου οικονομικού. Σουρούπωνε. Τα φώτα άνοιξαν στην καφετερία και έτσι φαινόταν η σύγχυση που είχε στο βλέμμα του. Σκέφτηκε τη σύγχυση που επικρατεί στον κόσμο μας σήμερα. Σύγχυση στον τομέα των ιδεών, σύγχυση στον κοινωνικό τομέα, σύγχυση... Δεν έφταιγε η εφημερίδα που έκανε τώρα αυτές τις σκέψεις. Τα σκεφτότανε όλα αυτά τον τελευταίο καιρό, πότε με λιγότερη, πότε με περισσότερη ένταση. Σκεφτότανε το σκοτεινό πρόσωπο της ζωής. Την ειρήνη, και την ευημερία, τη βαθιά τούτη λαχτάρα, που κρέμεται από μια κλωστή. Σκεφτότανε τη φτώχεια, την αθλιότητα. Σκεφτότανε το φόβο που έχει μπει στις καρδιές. Στον καθρέφτη, δίπλα του, είδε το πρόσωπό του. Ένα πολύ συνηθισμένο πρόσωπο, το οποίο όμως μαρτυρούσε πολλά. Είχε πολεμήσει κι αυτός στον τελευταίο πόλεμο. Και είχε ελπίσει. Μα τώρα ήτανε πια χωρίς ελπίδα. Ναι, δε φοβότανε να το ομολογήσει στον εαυτό του πως ήτανε χωρίς ελπίδα. Μια

σειρά από διαψεύσεις ελπίδων ήταν η ζωή του. Είχε ελπίσει τότε... Είχε ελπίσει ύστερα... Κάποτε, πριν από χρόνια, είχε ελπίσει στον κομμουνισμό. Μα είχε διαψευσθεί κι εκεί. Τώρα δεν είχε ελπίδα σε καμιά ιδεολογία! Ζήτησε ένα ποτήρι νερό ακόμα. Αυτή η διάψευση από τις λογής λογής ιδεολογίες ήτανε βέβαια γενικό φαινόμενο. Και παραπάνω από τη διάψευση, η κούραση, η αδιαφορία, που οι πιο πολλοί, η μεγάλη πλειοψηφία νιώθει μπροστά στις διάφορες ιδεολογίες. Κοίταζε τα λεωφορεία που περνάγανε ολοένα στο δρόμο, το πλήθος... Μπροστά του, η εφημερίδα ανοιχτή. Όλα αυτά που είχε δει και πρωτύτερα: η Συρία, η Ουκρανία, οι αυτοκτονίες για οικονομικούς λόγους, η «Κοσμική Κίνηση»... Βγήκε έξω από την καφετερία και πήρε ένα πακέτο τσιγάρα και μπήκε πάλι στο μαγαζί. Στις έξι σελίδες της εφημερίδας: η ζωή. Κι αυτός ήτανε τώρα ένας άνθρωπος που δεν έχει ελπίδα. Θυμήθηκε, πριν από χρόνια, ήτανε παιδί ακόμα, είχε αρρωστήσει βαριά μια θεία του, ξαδέρφη της μάνας του. Την είχανε σπίτι τους. Ήρθε ο γιατρός? βγαίνοντας από το δωμάτιο της άρρωστης, είπε με επίσημο ύφος:

? Δεν υπάρχει πλέον ελπίς!

Έτσι κι αυτός τώρα, είχε φτάσει στο σημείο να λέει:

? Δεν υπάρχει πλέον ελπίδα.

Του φάνηκε φοβερό που ήτανε χωρίς ελπίδα. Είχε την αίσθηση πως οι άλλοι στην καφετερία και τον κοιτάζανε κι άλλοι από το δρόμο σκέφτονταν και ψιθυρίζανε μεταξύ τους: «Αυτός εκεί δεν έχει ελπίδα!» Σαν να ήταν έγκλημα αυτό. Σαν να είχε ένα σημάδι πάνω του που το μαρτυρούσε. Σαν να ήτανε γυμνός ανάμεσα σε ντυμένους. Σκέφτηκε τα διηγήματα που είχε γράψει, δίνοντας έτσι μια διέξοδο στην αγωνία του. Άγγιζε θέματα του καιρού μας: την οικονομική κρίση, τις μάχες...

Ωστόσο, δεν το αποφάσιζε να τα εκδώσει. Φοβότανε! Φοβότανε την ετικέτα που θα του δίνανε σίγουρα οι μεν και οι δε. Όχι, έπρεπε να τα βγάλει. Στο διάολο η ετικέτα! Αυτός ήταν ένας άνθρωπος, τίποτε άλλο. Ούτε αριστερός ούτε δεξιός. Ένας άνθρωπος που είχε ελπίσει άλλοτε, και τώρα δεν έχει ελπίδα, και που νιώθει χρέος του να το πει αυτό. Βέβαια, άλλοι θα 'χουν ελπίδα, σκέφτηκε. Δεν μπορεί παρά να 'χουν. Ξανάριξε μια ματιά στην εφημερίδα: η Συρία, η «Κοσμική Κίνησης», το ρεσιτάλ πιάνου, οι δυο αυτοκτονίες για οικονομικούς λόγους, οι «Μικρές Αγγελίες»...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ σερβιτόρος...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ βοηθός φούρναρη...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ηλ. κιθάρα...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πιάνο...

Έβγαλε την ατζέντα του, έκοψε ένα φύλλο κι έγραψε με το μολύβι του:

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ελπίδα.

Ύστερα πρόσθεσε το όνομά του και τη διεύθυνσή του και το email του. Φώναξε τον σερβιτόρο. Ήθελε να πληρώσει, να πάει κατευθείαν στην εφημερίδα, να δώσει την αγγελία του, να παρακαλέσει, να επιμείνει να μπει οπωσδήποτε στο αυριανό φύλλο.